

Adamov govor o njegovem padcu

40. Poglavlje

14. septembra 1840

1 In ko je to Adam slišal od Seta, Enoša in nadvse pobožnega Henoha, ga je zelo razveselilo, ko je videl, kako neizmerno je Moja ljubezen vzvišena nad človeško ljubeznijo, in se je nemalo čudil, ko se je zavedel, da se je Moja ljubezen spustila celo v globine prekletstva h gladki kačji zalegi, in povedal, popolnoma ganjen, naslednji kratki govor, ki je bil potem še dolgo slaven in se je ohranil do vesoljnega potopa, vendar pa ni bil zapisan, marveč se je prenašal samo od ust do ust. Ta govor pa se je glasil takole:

2 "O otroci moji! Široko odprite svoje oči in pogledjte prek prostranih livad zemlje, ki je zdaj, do koder vam seže pogled, že skoraj povsod posejana z mojimi blagoslovljenimi otroci! Pogledjte tudi dol in pregledjte vse temne, prostrane doline, in pogledjte proti jutru tisto nadvse visoko, zmeraj gorečo goro! Pregledjte vso zemljo, če morete, in pogledjte mene, prvega človeka te zemlje, - da, kaj govorim, glejte me kot tistega, ki bi moral biti prvi, ki je kot ustvarjeno bitje v duhu bil pred vsem stvarstvom. Bil sem bleščeč bolj kot središče sonc in sem hotel biti večji od Boga! In Bog mi je pokazal moč Svoje svetosti, in jaz sem bil preklet in vržen v neskončne morske globine Božjega srda, kjer me je premetavalo skoz neskončne globine od enega prekletstva do drugega. Da, tako so gotovo morale preteči večnosti za večnostmi; ne glede na to pa v vsej širni neizmernosti ni bilo najti nobenega prostorčka več, kjer bi v tej veliki ničnosti lahko našel kakršno koli počivališče.

3 In ko sem tako padal iz ene neskončnosti v drugo in zmeraj bolj in bolj padal, večno, večno in zmeraj večno, tedaj sem se začel zavedati Božje veličine in Njegove neskončno in večno trajajoče oblasti, in spoznal sem nesmiselnost svojega prizadevanja.

4 Vendar pa sem si mislil: `Kaj ti zdaj koristi to spoznanje? Preveč sem oddaljen od Boga, in On ne more nič več vedeti o meni; kajti v tej neskončni ničnosti ne vlada nič drugega kot večno pozabljenje Boga. Večno sem padal od jeze do jeze, kjer so neskončni ognjeni valovi nepretrgano butali v moje čelo in so široki ognjeni jeziki lizali moje drobovje in me žgali bolj ko razbeljene kovinske plošče; jaz pa sem se sam pogreznil v te večnostno globoke tokove jeze. Kje je zdaj razjarjeni Bog, in kje sem jaz? - Tu je sama gluha, neskončna noč!'

5 In glejte, ko so se v meni menjavale takšne skesane misli, sem naenkrat opazil sebi podobno bitje, ki je iz večnih višav velo za menoj. Bitje me je z bliskovito hitrostjo dohitelo, me zgrabilo z mogočno roko, me nežno smehljaje pogledalo in reklo: `Lucifer, ti ubogi, padli duh, ali me poznaš?'

6 In jaz sem rekel: `Kako naj bi te prepoznal v tej prazni, mračni ničnosti?! Če pa me lahko uničiš in narediš enakega tistemu, ki ga nikoli ni bilo, ni in nikoli več ne bo, tedaj stori to, in vnaprej se ti bom zahvalil, da se po mojem uničenju ne boš brez zahvale

vračal iz te praznine nazaj k svojim višinam, ki jih ne poznam!'

7 In bitje je govorilo: Poslušaj! Nočem te uničiti, marveč ohraniti in po tujih poteh pripeljati nazaj tja, od koder si poln pregrešnega napuha padel!'

8 In jaz sem rekel: `Stori, kar moreš; toda pomisli na brezmejno Božjo jezo! Glej, bil sem velik in sem propadel; zato pomisli - četudi bi bil še večji od mene ob mojem nastanku -, da je Bog večni in neskončen, poln togote in plamteče jeze!'

9 In bitje je odvrnilo: `Ali nisi nikoli izmeril tudi ljubezni v Bogu? - Glej, tudi če so valovi jeze visoki, pa Njegova ljubezen vendar sega še vse do tja, kjer so globoki tokovi srda večno presahnili pod brezmejnimi robovi neskončnosti, kjer se začne druga neskončnost!'

10 In jaz sem nato odvrnil: `Glej, ko sem bil še vladar svetlobe, mi je bil pokazan medel plamenček. Tega bi moral moliti; kajti to naj bi bila Božja večna ljubezen. Tega pa v svojem bleščečem sijaju nisem mogel verjeti in sem se zdel strašno vzvišen nad medlim plamenčkom. In glej, tedaj se me je polastil bes moje svetlobne višine. Vnel sem se še bolj in sem hotel s svojo svetlobo povsem uničiti plamenček; toda tedaj me je zgrabila Božja jeza, in vržen sem bil semkaj v to večno, temno praznino, ki sem jo dosegel šele po večnostih.'

11 In glejte, tedaj sem nenadoma zagledal plamenček, kako je lebdel nad glavo tega bitja, bitje pa mi je spet dejalo: `Lucifer, ali me zdaj prepoznaš?' - In jaz sem odgovoril: `Da, Gospod, prepoznam Te; Ti si Božja ljubezen in segaš dlje kot neskončni valovi Njegove jeze. Ozri se name v Svoji milosti, in ustvari mi trden prostorček, da bom lahko našel mir v tej večni praznini!'

12 In glejte, tedaj je iz jasnega očesa večne Ljubezni pritekla solza v temne prostore večnosti in nastalo je veliko vodovje. In Ljubezen je dihnila prek velikega vodovja v globini, in vode so se razdelile, in iz vodovja je nastalo nešteto kapljic. In plamenček nad glavo večne Ljubezni se je v trenutku razširil in prižgal kapljice v nešteta velika sonca; sonca pa so v toploti večne Ljubezni porajala zemlje, te pa svoje lune.

13 In glejte, iz središča Božje solze je priplavala k meni zemlja, in Ljubezen jo je blagoslovila in dihnila vanjo; zemlja pa je zacvetela kot vrt, in bila je gladka, lepa in ravna; toda nobenega živega bitja še ni bilo na njej. Ljubezen pa je le pogledala zemljo, in na njej, kot tudi v morjih in drugih vodah, na kopnem in v zraku je mrgolelo vsakovrstnega življenja.

14 Glejte, vse to sem videl in zdaj se tega popolnoma zavedam po posebni Gospodovi milosti. - Ko pa je bila zemlja tako postopno pripravljena po volji Božje ljubezni, v skladu z večnim redom, je Ljubezen usmerila svoje oči v Božjo višavo in spregovorila:

15 `Sveta Očetova oblast, ustvariva človeka in mu dajva živo dušo, da bo to, kar je

padlo, našlo počivališče, in se ponižalo pred Teboj in Menoj in vso oblastjo Najine svetosti!

16 Tedaj je zagrmelo iz ognjenih večnih prostorov, in grom je bil Božji glas, in ta glas je razumela samo Ljubezen, in ona je nato oblikovala iz fine gline - pogledjte - te noge, ki me nosijo že več kot devetsto let, roke in - skratka, takšnega kot stojim pred vami, me je oblikovala večna Ljubezen!

17 In tako sem nastal. Toda bil sem še mrtev in nobenega giba še nisem mogel storiti. Tedaj se je večna Ljubezen sklonila nad to mrtvo telo in mu z oživljajočim odemom skozi nosnice vdihnila živo dušo v njegovo notranjost; in glejte, tedaj sem oživel, kakor živim zdaj, jaz, prvi človek širne zemlje, in zagledal sem veliko stvarstvo in ga nisem bil vesel in naveličal sem se svojega čudovitega obstojanja in nisem mogel dojeti, kako, kdaj in kaj, zakaj in odkod sem prišel; kajti moje z dušo oživljeno telo ni moglo videti ustvarjajoče večne Ljubezni.

18 In glejte, tedaj je večna Ljubezen potopila telo v prvo spanje, in mi rekla: `Glej svoje počivališče! Pojdi v srce tega živega stanovanja; saj sem ga zate skrbno pripravila. V njem boš našel popisano tablo, na kateri bo z velikimi ognjenimi potezami zapisana Božja volja; po njej se ravnaj in se odpovej svoji volji, namesto nje pa sprejmi Božjo voljo!

19 Glej, to je tuja pot, po kateri te hočem pripeljati nazaj! Nikoli ne glej nase, marveč zmeraj na Božjo tablo; tedaj boš večno živel z Menoj in s prestola vladal nad neskončnostjo! Toda gorje ti, če še enkrat padeš; tedaj ti bo Ljubezen celo v prekletstvo, in Jaz bom dala človeku drugega duha, ki bo izšel iz Mene, - ti pa boš moral znova zapustiti to stojišče na vekov veke, in nikoli več ti ne bo dan čas, razen večnega ognja v Božji jezi in v prekletstvu Ljubezni!

20 Zato pomisli, kaj to pomeni! Božja jeza se da ublažiti, če posreduje Ljubezen; če pa bo Ljubezen sama zoper tebe in te bo preklela, le kdo te bo potem varoval pred večnim srdom Božanstva, in katero sredstvo bo potem posredovalo med teboj in Božjo jezo? Povem ti: nobeno drugo - kot sodba in pogubljenje! Kajti ti si Božje delo iz Mene. Kje pa je bitje, ki bi moglo ganiti Božje veličastvo? Kajti delo naj ravna po volji svobodne oblasti večne Božje svetosti - svobodna volja ti je bila namreč dana zato, da bi lahko v sebi spoznal voljo večne Božje oblasti -, če pa tega nočeš, nisi nič vreden, in potem boš spoznal neskončno Božjo oblast, ko te bo izgnala v večno, pekočo ničevost.

21 Kajti Bog se ne ozira na nobeno bitje, in Mu tudi milijarde takšnih duhov, kot si ti, večno ne pomenijo nič; kajti On zmore v vsakem trenutku ustvariti neštete milijarde še večjih duhov, kot si ti, in jih potem spet za večno uničiti, če ne ustrezajo Njegovemu

večnemu veličastvu!

22 Zato pomisli, kaj je Bog in kaj On hoče, in kaj si ti in kaj boš s podarjeno svobodno voljo storil, da bi se v tebi moglo razodeti veliko Božje veličastvo, in tako tudi v vseh, ki so nastali iz tebe in so v tebi in s teboj padli!

23 Glej prostrani grob zemlje in tudi vseh nešteti zvezdnih svetov! Jaz ti vzamem veliko breme tistih, ki so padli s teboj, in jih položim v zemljo in v zvezde, in nobeno zrnce prahu naj ne bo neizkoriščeno in naj do časa skriva v sebi živo bitje, enako tebi.'

24 In glejte, tedaj je Ljubezen vzela duha in ga položila v moje speče telo; in duhu je zelo ugajalo v meni, ko je videl, da je bil na varnem in osvobojen tako velikega bremena, ki ga je tako dolgo moral nositi, zdaj pa lahko sam stanuje v živem stanovanju, ki ga je zanj pripravila večna Ljubezen.

25 In ko sem bil tako združen z duhom, glejte, tedaj me je večna Ljubezen prebudila. Prebujen sem stal kot edini človek pred obličjem vsega neizmerne stvarstva, in nisem videl nikogar razen sebe, zemljine trave in njenega grmovja in dreves in tudi svetlečega sonca na daljnem, modrem obzorju. Tedaj sem se prestrašil. Zapustil sem tisto mesto in začel iskati družbo in nisem našel niti enega bitja, ki bi mi bilo podobno!

26 In ko sem se utrudil od iskanja, sem se spet zgrudil na zemljo in polastilo se meje sladko spanje. In glejte, v tem spanju sem sanjal naslednje: Sredi svojega srca sem videl neskončno mikavno bitje, in to bitje je spregovorilo v meni:

27 `Poglej me, kako sem lep in mikaven in oblikovan kot ti in se lahko povsem ogledam! Čeprav je tudi moja postava nekoč bila ena sama velika svetloba, ki je pošiljala svoje žarke po neskončnih prostorih in používala sama sebe v takšnem preobilju, pa vendar nisem nikoli mogel videti svoje oblike, marveč sem bil sam svetloba, v kateri so se razkrivale neštete oblike. Odvzete so mi bile oblike, v katerih sem se videl in izkusil neskončnokrat pomnoženega; toda zato mi je zdaj samemu dana oblika, in ta oblika je lepša kot vsa moja nekdanja duhovna svetloba, in v tej obliki sem si tako zelo všeč, da sem izredno zadovoljen sam s seboj in ljubim samega sebe in ti me ljubiš, in v sebi čutim veliko poželenje do sebe in te lahko pritegnem k sebi, kadar hočem, in ti moraš zmeraj slediti privlačnosti mojega poželenja!'

28 In glejte, resnično sem v sebi občutil veliko veselje nad samim seboj. In ko sem tako v tem veselju še zmeraj globoko in še globlje spal, sem videl svetlobno roko, ki je prodrla skozi mene vse do središča srca in zgrabila moj drugi jaz. In ta se je v začetku upiral; toda kmalu je podlegel mogočnim prstom Jehovove ljubezni; kajti svetlobna roka je bila roka večne Ljubezni!

29 Kmalu je mogočni Božji prst zdrobil rebro mojemu drugemu jazu, segel v njegovo notranjost, potegnil črva iz njegove notranjosti in končno spet zaprl mesto, kjer si je

mogočni Gospodov prst utrl pot za odstranitev samoljubnega poželenja. Potem pa ta moj drugi jaz ni bil več videti tako mikaven kot poprej, in njegova oblika je bila enaka moji, in nič več me ni privlačila k sebi, pač pa naju je oba pritegnila večna Ljubezen. Tedaj sem videl, kako je duh zadremal, in v tem dremežu se je razdelil in se izlil v vse moje dele, in postala sva popolnoma eno.

30 Ko se mi je to še sanjalo, glejte, me je naenkrat prebudil nežen glas, in ta glas je bil Gospodov in me je nagovoril: `Adam, ti sin zemlje, zbudi se in poglej svojo pomočnico!' - In pred seboj sem zagledal Evo in bil neizmerno vesel; kajti videl sem svoj drugi jaz, ki je stopil iz mene, in se me silno veselil, in to veselje je bila prva ljubezen, ki sem jo občutil jaz, prvi, nerojeni človek, in sem prvič videl svojo ljubljeno ženo - in ljubil sem jo čisto v najčistejšem naročju večne Božje ljubezni v vsej polnosti prvega življenja!

31 In glejte dalje, v tem sladkem občutju sem preživel tri dni in tri noči. Tedaj pa sem naenkrat občutil nekakšno praznino v sebi, in nisem vedel, kaj naj bi bilo vzrok, ali kaj bi lahko bilo ali nastalo iz tega!

32 Pusto je postalo okrog mojega srca in suho v ustih, - in glejte, tedaj je naenkrat stala pred menoj večna Ljubezen, videti je bila tako mila in ljubeča, dihnila je vame, me okrepčala, in rekla: `Adam, glej, lačen in žejen si hrane in pijače, in tvoja ljuba, ki naj se imenuje Eva, nič manj. - Poglej drevesa, ki jih bom zdaj blagoslovila; njihov sad jeja za krepčilo tako vajinega telesa kot tudi vajine duše. Toda od tistega drevesa tam sredi vrta ne smeta jesti, dokler ne bom znova prišla in blagoslovila vaju in drevo; kajti tisti dan, ko boš jedel od drevesa, se bo vate naselila smrt. Sicer boš skušan; toda bodi stanoviten do tretjega, tako boš uničil črva smrti, ki gloda to drevo, očistil boš Evo, ter sebi, njej in vsem, ki so in bodo nastali iz vaju, pripravil nadvse svobodno, blaženo, večno življenje v Bogu.

33 Glej, zato sem ustvaril čas, da bi tvoja preskušnja trajala le kratko - priborjeno življenje pa večno!

34 Glej, ni se ti treba bojevati z nobeno tujo silo, marveč le s samim seboj; kajti Jaz sem ti podvrgel vse, edino tebe samega pa nisem mogel in nisem smel, da bo življenje postalo tvoje lastno. Zato ne prekrši te lahke zapovedi, in dvigni se nad samega sebe, da boš lahko živel večno!

35 Glej, črv je pregrešnost v tvojem temelju in nosi v sebi želo smrti; zato ne zagrizi v želo črva, ki sem ti ga pred Evo odvezel iz tvojega srca v spanju in iz njega ustvaril Evo, ki ti je ljuba, ker je nastala iz tvoje ljubezni, njeno meso pa iz tvojega poželenja in je v njej ostala korenina smrti, ki jo moraš oživiti s svojo poslušnostjo!

36 Ljubljeni Adam, glej, Jaz, večna Božja Ljubezen, iz katere izvira vse življenje, ti proseče pravim: Ne uniči tako velikega dela, ki se kaže na tebi! Saj veš, kako dolgi

časi časov so pretekli od takrat, ko sem te prestregel v večnem padanju od življenja k smrti! Glej, gotovo bi morala preteči milijarda takšnih zemeljskih let, če bi že takrat obstajal čas, in Meni ni bilo žal nobene skrbi, da bi rešil tebe, ljubljenega ustvarjenega brata; toda ker sem Jaz storil tako veliko, stori vendar ti še to malo in Mi v sebi vrni Mojega ljubljenega brata, da bova v Bogu, najinem svetem Očetu, znova mogla postati ena Ljubezen za večno. Amen.'

37 In glejte, tedaj me je Ljubezen zapustila. Jaz pa sem jedel in pil in se okrepčal - za neposlušnost! O otroci, poslušajte, postal sem neposlušen večni Ljubezni!

38 Zemlja vam lahko pripoveduje o veličini mojega zločina; saj ni ostal kamen na kamnu, in neskončnost je bila napolnjena z veliko silo Božje jeze!

39 Skril sem se in točil grenke solze kesanja; in večna Ljubezen ni zavrnila mojih solz, in Evine solze so Ji bile prijetne. O otroci, poslušajte, Ljubezen je vse spet popravila! - Jaz sem znova grešil na sabat in glasno jokal nad svojo zavrženostjo. In glejte, Ljubezen je poslala angela, ki me je popeljal iz vrta skušnjave v deželo, ki jo Set še prav dobro pozna, v deželo poboljšanja, toda tudi v deželo žalovanja - in spet v deželo veselja. Kajti ko sem odvzel prekletstvo s Kajnove glave, ki je zaradi mojega žela smrti postal poguben, saj je nastal zaradi soka jabolka, ki ga je oslinil črv smrti, mi je Gospodova Ljubezen dala mojega ljubljenega Abela-Seta, - in pred sto leti nas je novi angel večne Gospodove Ljubezni vse pripeljal semkaj v deželo spoznanja Boga in Njegove večne resnice, kjer je Abel zasadil meč in z grma nabral rdeče in bele jagode!

40 Glejte zdaj, otroci, neizmerno Božjo Ljubezen, kaj vse je meni in vsem vam storila, še dela in bo še večno delala! Zato bodite veseli, če večna Ljubezen obišče tudi Kajnove otroke; vendar pa ne sme nihče izmed nas nikoli oditi tja brez Gospodove izrecne zapovedi, kajti tamkajšnja zemljina tla so odpadki črvov! Zato, če ni Gospod koga prej blagoslovil, naj si ne drzne hoditi tja! Kajti vse zlo je zdaj v ženskah, ki so od tod; zato se ne onečistite z njimi! Amen!"

41. Poglavlje

Henohov poklic za oznanjevalca

(21. septembra 1840)

1 In ko je Adam končal ta govor, posebej sem mu dovolil, da ga pove, se je njegova notranjost v njegov lastni blagor znova zaprla. Set, Enoš in Henoh pa so se nadvse čudili in niso mogli dojeti vzvišenega pomena tega govora in so vprašali Adama, kaj je s tem hotel povedati.

2 Toda on jih je le začudeno gledal in je komaj vedel, da je kaj govoril in jih je

vprašal, kaj je pravzaprav sploh povedal.

3 Set pa je nato rekel: "O oče, glej, razkril si nam svoj čudežni nastanek vse od začetka bivanja in nam pokazal nedoumljivo vodenje večne Ljubezni. Mi tega nismo razumeli in smo te hoteli prositi za podrobnejša pojasnila; zato nam odpusti zgrešenost naše radovednosti! Le koga ne bi začudile takšne stvari, ki so jih pravkar iz tvojih ust zaslišala naša ušesa?!"

4 Adam pa je vstal, se razburil in rekel: "Če ste slišali čudežne stvari, potem vedite, da izvirajo od Gospoda in ne od mene, in tako vendar tudi veste, komu najprej pripada zahvala in čast!"

5 Zato hvalite Gospoda, ker je On najvišja ljubezen in modrost sama v vsej svetosti, in mislite, da človek človeku ne more dati ničesar, razen tistega, kar je prej prejel od Gospodove ljubezni, ker je On edini darovalec vseh dobrih darov! Če sem vam dal kar koli dobrega, vam tega nisem dal jaz, marveč Gospod. Če vam manjka spoznanja, se ozrite kvišku k nebeški svetlobi, in potem boste vendar zlahka spoznali, odkod nepretrgano priteka svetloba vseh svetlob; kajti kjer je kdo dobil kakšen dar, tam tudi veliki, sveti Darovalec ni daleč. Zato Ga iščite, in Ga boste gotovo tudi našli, in razumevanje milosti ne bo izostalo!

6 To si vzemite k srcu; kajti Adam, oče vas vseh, vam tako zdaj kot tudi prej govori o nastajanju (to je nastajanju od Luciferja do Adama) iz ponižajoče se velike milosti večnega, presvetega, predobrega Očeta! Ker pa je Sveti, Ljubeči, storil Svoje, storite tudi vi svoje in bodite poslušni v vseh stvareh! Amen"

7 In glejte, tedaj so se priklonili Adamu in šli svojo pot in se spotoma pogovarjali, kaj bi lahko storili. In Henoh, najmlajši od vseh, ki je zaradi svoje pobožnosti tako in tako bil učitelj Mojega imena, je povzel besedo in rekel svojima očetoma:

8 "Očeta! Adam, zemeljski oče nas vseh je povedal izredno modre in globoke besede. Mi jih nismo razumeli; kajti govoril je, ne da bi vedel, da je tako govoril. Če je tako, potem je vendar lahko razumeti, kako ganljivo je govoril. Kajti, če bi govoril kot človek, kako ga mi kot ljudje ne bi razumeli? Ker pa je govoril - po človeško - stvari iz Božjega imena z jezikom duha, ki je bil priča ljubezni v Bogu in iz Boga, naše meseno bitje seveda ni moglo razumeti ničesar od vsega tega, kar je od Boga in od duha Ljubezni.

9 Če pa je bilo povedano iz duha Ljubezni po večnem sklepu Jehovove svetosti, je moralo biti povedano za poveličanje najsvetejšega imena. Mi s svojo kratkovidnostjo tega seveda ne razumemo; vendar pa je Nekdo, ki razume, in ta Nekdo je večna Gospodova Ljubezen; iz Nje je nastalo vse, kar je, in tako tudi naša ljubezen do Nje. In tako čutim, da bi tisti, ki bi pustil svojo ljubezen do večne Božje Ljubezni preusmeriti v vse dele svojega bitja, razumel ta govor modrosti; kajti ljubezen je

korenina vse modrosti in modrosti ni nikjer, razen le v ljubezni do Božje Ljubezni.

10 Zato, o očeta, mi imamo korenino iz Boga; pustimo jo pognati v vse dele našega življenja, in moj občutek mi zelo glasno in jasno pravi, da nam bo večna Ljubezen iz morja milosti ponudila še veliko večjega, globljega in bolj vzvišenega od tega, kar nam je pripovedoval Adam. Iz Adama in Eve smo rojeni; zato imamo veliko mesa, toda malo srčne modrosti. Če pa bodo nekoč ljudje lahko rojeni iz čiste Božje ljubezni, tistim bo naša modrost v primerjavi z njihovo le igrača."

11 In glejte, ta kratki poučni govor je Setu in Enošu tako zelo ugajal, da se je Enoš obrnil k Setu in rekel: "Oče Set, Henoh je zdaj govoril tako nadvse skrivnostno, da me je spreletelo kot ognjeni tok do mozga in kosti, in moje srce je zatrepetalo pred skrivno modrostjo Božje ljubezni v njem.

12 Poslušaj oče, njegovo zaznavanje je resnično, ker vse njegovo bitje govori v najčistejši ljubezni in je polno ponižnosti; zato naj bo odslej on javni učitelj vseh naših bratov in otrok v skrivni modrosti večne Ljubezni. Kajti čeprav je Gospod vsakemu dal ljubezen in razumnost srca kot čisto milost iz samega sebe, pa je po drugi strani tudi očitno res, da ne more vsak izmed nas dvigniti enakega bremena, in eden ima več moči v svojih nogah, drugi v svojih rokah, tretji v svojih prsih, četrti v svojem hrbtu, in spet kdo drug v svoji notranjosti, in ta v tem, in oni v onem. Tudi ima sicer vsakdo človeški obraz, pa vendar nismo povsem podobni drug drugemu. Zato tudi menim: Henoh ima veliko oblast in moč v svojem srcu, in v tem mu ne bo nihče podoben; kajti ljubezni ne more nihče imeti, kolikor bi hotel, marveč le toliko, kolikor je je Gospod komu dodelil. On je sicer dal vsakemu ljubezen, toda ne vsakemu enako; zato jo tudi razumemo različno, da postane brat bratu potreben, s čimer se potem šele izravna vse, kar je Gospod v Svoji modrosti ustvaril neravno.

Jakob Lorber

Božje gospodarjenje